

l'Ecole des Chartes. Aquest home del nord sentia una atracció per l'antiga literatura provençal, a la qual ha dedicat els més importants esforços i els llibres més definitius. De les seves estades a Provença, en missions d'estudi, havia tret una coneixença amb Mistral, al qual va endreçar la seva traducció del Girard de Roussillon. Quan en 1865 En Mistral va venir a Barcelona pels Jocs Florals, el jove professor Pau Meyer va acompanyar-lo. La correspondència d'En Milà publicada recentment per la Secció Filològica de l'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS conté curioses cartes d'En Pau Meyer.

Filòleg i eminent romanista, ell ha esclarit la via que En Raynouard havia obert, i la antiga literatura provençal veu finir ara amb ell un dels més fermes treballadors. — J. M. T.

Pier Enea Guarnerio

Fou un dels primers col·laboradors estrangers de l'obra de l'INSTITUT. En l'ANUARI de MCMVIII (pp. 497-519) va aparèixer el seu *Contributo agli studi lulliani. De la doctrina dels Infants*, tractadet que es troba en un manuscrit quatrecentista de l'Ambrosiana de Milà i que En Guarnerio publicà amb interessants notes filològiques i un glossari. Deixeble aprofitat de N'Ascoli, En Guarnerio s'era distingit de feia temps pels seus treballs de publicació de textos i tota mena d'estudis lexicogràfics i fonètics. A ell es deuen alguns excel·lents manuals tal com el de *Filologia Romana* (colecció Hoepli). Potser la seva especialitat era la dialectologia. Ja abans dels seus estudis sobre els dialectes ligurs i lombards l'havien atret els parlars de l'illa de Sardenya en la qual fou algun temps professor de Liceu, a Sasser. No sols els dialectes sards foren objecte de la seva activitat, sinó també el nostre dialecte alguerès. Citem no més a aquest propòsit el seu article *Il dialetto catalano d'Alghero* publicat en l'*Archivio Glottologico Italiano* (1895, IX, 261 i ss.). Es en aquest aspecte que el seu nom fou conegut principalment a Catalunya i així no és estrany que vingués a pendre part, com representant d'Itàlia en les tasques del primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana presentant-hi una comunicació intitolada *Brevi Aggiunte al lessico algherese* (vol. del Congrés, pp. 165-167). Tots recordem des de aleshores el seu tracte afable i la simpatia que sempre va demostrar pels estudis de filologia catalana.

Bastin aquestes notes amb les quals no pretenem escatir tots els mèrits de l'il·lustre romanista sinó únicament retre devot homenatge a la seva memòria. Nasqué a Milà el 1er de juliol de 1854 i és mort a la mateixa ciutat el 1er de desembre de 1919. D'ençà de 1902, era professor d'història comparada de llengües clàssiques i neolatines a la Universitat de Pavia. — R. D'A.

BIBLIOGRAFIA

LLIBRES

Analecta Montserratensia. — Volum I, any 1917. — Monastir de Montserrat. — XVI-400 pàgines in. 4.º

Aquesta nova publicació catalana és una de tantes proves que es poden oferir de com els Benedictins catalans han sabut reincorporar-se en els darrers anys al moviment cultural català en el què llurs antecessors medievals havien tingut una part tan principal. Montserrat, sense perdre el seu caràcter de gran santuari, torna a ésser un important centre d'estudi.

En la introducció del volum es delinia un pla de tasques a realitzar pels monjos de Montserrat en el camp de la història, literatura, bibliografia, etc. Cal reconèixer que tot-d'una ja es comença de portar a compliment amb els articles del present tom.

ANSELM M.ª ALBAREDA: *Manuscrits de la Biblioteca de Montserrat* (pp. 3-99). Es un gran encert, i un exemple ben poc seguit per les biblioteques espanyoles, el de començar tot just nada — o renovada — una Biblioteca, la publicació dels fons principals. Entre els 72 manuscrits catalogats, a consciència, de diverses llengües, temps i valor, ressalta el *Llibre Vermell* de Montserrat, que, a l'igual d'algun altre que s'hi cataloga, ha pogut tornar a refugiar-se al lloc d'on havia desaparegut en dies de desfeta i de pèrdua de les riqueses literàries i artístiques del Monastir. Es un recull (segles XIV i XV) de miracles, cançons, butllari, etc., del més gran interès pel Monastir. Del *Llibre*